

Tiberiados bendruomenė
Baltriškės, Zarasų raj.
Šv. Damiano maldos grupė
2005 spalio

Palaimintasis Isidoras Bakanja

24 m Kongo kankinys.

1994 m. kovo 14 d. kartu su dviem italų šeimų motinomis Jonas Paulius II šv. Petro aikštėje Romoje paskelbė palaimintuoju Isidorą Bakanją. Šią dieną bazilika buvo papuošta trijų naujų palaimintųjų garbei. Bakanjos, jauno Afrikos kankinio paveikslas, buvo pakabintas šv. Petro bazilikos viduryje, primindamas pasauliui šiuos Evangelijos žodžius: „Palaiminti jūs, kai dėl manęs esate niekinami. Būkite linksmi ir džiūgaukite, nes jūsų laukia gausus atlygis danguje (Mt 5.I 1-12).

Isidoras Bakanja gimė 1885 m. Kongo pusiaujyje (Belgijos Konge), Bokandeloje, kuri priklausė Boangi genčiai. Kartu su savo broliais ir seserimis užaugo paprastų valstiečių šeimoje. Pusiaujo regione kasdieną lyja lietus, žemė yra derlinga, o medžioklė gausi. Bakanja išmoko dirbti žemę ir medžioti, bet vieną dieną jis panorė išvykti ieškoti naujų horizontų ir, be abejo, surasti savo vidinį pašaukimą.

Jis atvyko į Kokiavilį, dabartinę Bandaka, 1905 m. ir pradėjo dirbti mūrininko padėjėju, kas šioje vietovėje buvo labai įprasta. Čia jis atrado sunkų gyvenimą, darbą be poilsio, socialinio statuso nebuvimą, nuolatinį pažeminimą iš tų su kuriais dirbo ir iš europiečių darbdavių. Pasak to meto liudininkų Bakanja buvo laikomas doru, korektišku, geru ir darbščiu žmogumi. Jį charakterizuoja sugebėjimas ištvirti ir kentėti tyloje, niešskant kompromisų.

Tik būdamas 18 m. pas trapistus misionierius jis pažino Jėzų Kristų. Jis buvo pakrikštytas 1906 m. gegužės 6 d. Tą pačią dieną jis gavo Karmelio kalno Motinos škaplierių. Tais pačiais metais jis priėmė Sutvirtinimo sakramentą ir 1908 m. - Pirmąją Komuniją. Padedamas Krikšto ir kitų sakramentų malonės Isidoras vystė gerąsias savo savybes. Paliesti jo išminties, daugelis jį rinkosi kaip katekizmo mokytoją.

Jo gyvenimas tapo meilės Jėzui ir savo artimui trajektorija, o Mergelė Marija nuo to laiko tapo jo Motina. Gyvenimo kovoje Isidoras apsiginklavo rožiniu ir niekada nenusiėmė škaplieriaus (palaiminto medžiagos gabalėlio, kuris nešiojamas ant kaklo).

Savo vadovybės įvertintas Bakanja turėjo galimybę pasilikti Mbandakoje, tačiau jis norėjo grįžti į Mbokandelos kaimelį ir pasimatyti su savo pagyvenusiais tėvais.

Čia jaunasis krikščionis ilgai nepasiliko, o išvyko į Busirą pas savo pusbrolių, gyvenantį vietovėje, kurią nuolat aplankydavo misionieriai. Čia jis rado darbą kaip tarnas) vienoje europiečių įkurtoje bendruomenėje. Bakanjos nenuilstamas darbštumas, dorumas ir mandagumas buvo įvertinti. Europiečiai jį paskyrė į kitas pareigas ir Bakanja sutiko jas vykdyti, deja, padėjėjas buvo visiems žinomas antiklerikalas ir blogai nusiteikė prieš jį. Isidoras greitai savo kailiu patyrė jo pyktį prieš katalikybę.

Tuo metu daugelis agentų buvo ateistai ir nekenė misionierių, nes šie gynė afrikiečių teises ir pranešdavo apie neteisybes, kurias jie padarydavo afrikiečiams. Isidoras pasiprašė gražinamas atgal, tačiau jam buvo atsakyta. Jam buvo įsakyta nebemokyti savo bendradarbių maldos, nes: „jei visas kaimas melsis, daugiau niekas nebedirbs“.

Škaplierių, kuri jį visada nešiojo, jam buvo liepta nusiimti, dėl to jis buvo nuplaktas du kartus. Pirmą kartą 1909 m. jis gavo 25 kirčius rykšte. Antrą kartą agentas pasiutęs ant jos užšoko, nutraukė škaplierių nuo kaklo ir nusviedė jį ant žemės.

Jis pats susirado ribą iš dramblio odos ir atsinešė dvi vinis. Jis liepė dviems tarnams pagriebti Isidorą už rankų ir kojų, o trečiajam jį nuplakti. Isidoras rangėsi iš skausmo ir maldavo pasigailėti murmedamas: „Mano Dieve, aš mirštu“. Kolonistas jį nuplaktino daugiau nei šimtu kirčiu, liudininkai kalbėjo, kad jų galėjo būti net apie 200. Jis buvo nuplaktas taip, kad iš vargšo vaikinio teliko atvira žaizda. Po to jis buvo įmestas į tarnų molinukas, kur perdirbdavo kuskusą. Jo

kojos buvo sukaustytos dvejomis sunkiomis metalinėmis grandinėmis ir surakintos spyna. Kaip pranešė vienos įmonės inspektorius Isidoras buvo išvartytas į kitą kaimą.

Nebegalėdamas paeiti, jis parkrito pakelėje ir pasislėpė miške. Kai inspektorius keliavo pro šalį Isidoras išslinko priešais jį. Šis pasibaisėjo matydamas jo skausmą besiramsčiuojant lazdomis ir jo pūliuojančias nugaros žaizdas. Pasivijęs agentas bandė nužudyti Isidorą, bet inspektorius jam sukliudė ir pasiėmė Isidorą su savimi, tikėdamasis jį pagydyti ir nuvežti į gimtąjį kaimą.

Isidoras jautė, kad mirs. Vienam jo pasigailėjusiam asmeniui jis pasakė: „Jei pamatysite mano mamą, ar teisėją ar jei sutikssite kunigą, pasakykite jiems, kad aš mirštu, nes esu krikščionis. Liepos pabaigoje du misionieriai kartu su juo praleido daugelį dienų, jis priėmė paskutinius sakramentus ir atleido sakydamas: „Agentas manęs nemėgo, nes aš buvau krikščionis, nes aš nešiojau škaplierių ir mokiau tikėjimo savo bendradarbius, bet aš ant jo nepykstu ir kai būsiu danguje aš už jį daug melsiuos“.

Isidoro agonija tęsėsi šešis mėnesius. Jis mirė 1909 m. rugpjūčio 15 d. su rožiniu rankoje ir Karmelio kalno Motinos škaplieriumi ant kaklo.

Mokymas išversta iš prancūzu kalbos – Šv Damiano grupės mokymai